

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za jeden mesec 1 gld.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.

Posamne številke po 7 kr.

Naročnino in ostanila (inserate) vsprejema upravnništvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“, Kopitarjeve ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 153.

V Ljubljani, v petek 9. julija 1897.

Letnik XXV.

Metropolit, knez-nadškof goriški dr. Alojzij M. Zorn

papežev prestolni azistent, Nj. Velečanstva tajni svétnik, častni dvorni kapelan itd. itd.

Brzjav nam sporoča, da je sinoči na Dunaju vsled srčne kapi umrl naš metropolit, knez-nadškof goriški dr. Alojzij M. Zorn. Ta vest nam sicer ni došla nepričakovano, ker smo vedeli že dalje časa, da žalibog bolezen vidno napreduje in da je le težko upati ozdravljenja, vendar pa bo bridko zadela srca vseh, ki so imeli srečo, poznati preblagega pokojnega kneza, vzlasti vsi oni, ki so bili njemu podrejeni in v ljubezni udani kot svojem metropolitu in nadškofu.

Rojen je bil pokojnik dne 13. januarja leta 1834 v Prvačini na Goriškem, duhovnik posvečen 13. januarja leta 1857. Bil je mnogo let profesor bogoslovja v goriškem osrednjem semenišču, več časa tudi vodja semenišča. Leta 1882 je bila izpraznjena škofijska stolica poreško-puljska. Tedaj je bil cesar v Gorici in pri predstavljanju raznih dostojanstvenikov naznanil je cesar dr. Alojziju Zornu, da ga je imenoval poreško-puljskim škofom. Skromni semeniški vodja dr. Zorn se je prestrašil te novice ter odgovoril cesarju, da te časti ni vreden in za tako odgovornosti polno službo nezmožen. Cesar pa mu je na to dejal: „Ali ste vredni in zmožni, o tem ne gre sodba Vam, nego nam drugim.“ In tako je bil 14. januarja leta 1883 posvečen škofom poreško-puljskim. Kmalu na to pa je umrl nepo-

zabni goriški nadškof dr. Golmajer in že 22. junija je bil dr. Zorn imenovan goriškim knezo-nadškofom, katero stolico je nastopil dne 14. oktobra 1883.

Dičile so ga vse lastnosti vzornega duhovna in škofa, bil je priljubljen pri svečeništvu in narodu, jedino trdnega zdravja ni užival že več let in ta telesna bolehnost je vplivala tudi na njegovega duha, ki je žal zadnje mesece zelo otemnel. Zdravniki dr. Lisjak, dr. vitez Bleiweis-Trsteniški in dr. Kraft Ebbing so bili pri njem in konstatovali bolezen na duhu, akutno melanholijo. Ukazali so strogi mir; toda bilo je že prepozno. Bolezen se je vedno hujšala. Bolnik ni več hotel uživati jedil in zato je po nasvetu zdravnikov šel pred tednom dni na Dunaj v sanatorij, kjer pa je v malo dneh dovršil svoje vzorno življenje, zadet od srčne kapi.

Blagi pokojnik ostane Slovincem v trajnem, neizbrisnem in hvalnem spominu. Izredne kreposti njegove so vredne, da jih posnemamo, nadaljujoč njegovo bogoljubno življenje.

Slava njegovemu spominu!

Mili Bog dodeli žal prerano umrlemu knezonadškofu večni mir.

Svetila mu večna luč!

LISTEK.

† Župnik Kneipp.

(Dalje.)

Tako se mu na vseučilišču ni godilo kdo vé kako dobro, ker trla ga je bolezen in s tistimi 60 gld., kar jih je vzel s seboj, tudi ni smel delati posebnih skokov. Od tega denarja moral je plačevati stanovanje, hrano in perilo. Vender si je pa še toliko prihranil, da je kupil novo suknjo; dosedaj nosil je le stare ponošene.

Nekega dne gre otožen z jednim sošolcem v dvorno knjižnico. Bilo mu je le na tem, da bi se nekoliko raztresel, ker brati se mu ni kaj prida ljubilo zaradi slabotnosti. Ko ga služabniki vprašajo, kaj da hoče brati, reče, da ne vé kaj. Zato mu prineso velik zapisnik. Bere, bere, kar obstane. Bral je naslov: „Navod k zdravljenju z vodo.“ Hahn. Koj mu šine dobra misel v glavo: Kaj pa, ko bi bilo kaj zate v tej knjižici? Vsak bolnik upa, dokler le še diha, in zato se je tudi Boštjanu vzbudila nova nada. Prineso mu knjižico. Prebira jo in vidi, da pisatelj poučuje, kako se zamorejo z vodo zdraviti najrazličnejše bolezni. Njegov sklep je bil storjen, da poskusi tem potom pridobiti si zgubljeno zdravje. Takoj kupi pri nekem starinarju omenjeno knjižico, in ker so predavanja že ponehala in v Monakovem ni imel dosti opraviti, odide na počitnice in pridno proučava knjižico. Ko so se predavanja zopet pričela, napravi skušnjo iz modroslovja ter odide vesel k svojemu dobrotniku v Dillingen.

Začel je sedaj sam na sebi poskušati zdravljenje z vodo. Sicer so se mu smejali vsi, katerim je razodel svoje namere, pomagati pa mu ni hotel nihče.

Bila je zima, huda zima, pa Boštjan se je ni ustrašil. Vsak teden trikrat šel je v mimo tekočo Donavo. 3—4 sekunde posedel je v vodi, dasi je bilo mraza 10—15°. Truden je prišel iz mesta, a preživljen in pokrepčan vračal se je domu. Sedaj je spoznal, da je zanj jedino sredstvo le še voda. Če to ne pomaga, ne more mi pomagati nič, ker vse sem že poskusil, tako si je mislil.

Duh postal mu je zopet zmožen misliti, dobil

je slast do jedi. Med tem pa se je učil bogoslovja* v Dillingenu s prav dobrim vspehom. Redno je pohajal predavanja, in ker se je okrepčalo telo, se je tudi duh ojačil, pri skušnji je prav povoljno odgovarjal.

Kakor nobena stvar, tudi ta ni ostala prikrita. Trije njegovih sošolcev so vedeli, da zahaja v Donavo in da se tudi doma v perilnici poliva in omiva. Seveda so s tem brili burke in nekdanji so Boštjanu naslikali na vrata podobo, predstavljajočo človeka, ki se poliva z vodo. Spodaj pa so napisali „dr. Hydrophilos“ t. j. dr. prijatelj vode. Kneipp ni le sebi zopet pomagal na noge, ampak tudi drugim, kakor bomo kmalu videli.

VI.

Vsako leto prišel je kak dijak bogoslovja iz Dillingena v Monakovo v Georgianum. Kneipp poprosi za vsprejem in uslišijo ga. Tako je prišel v Monakovo v semenišče in bil je preskrbljen z vsem.

* Tiste čase učili so se bogoslovja na vseučilišču, ne da bi jim bilo treba stopiti v kako semenišče. Le zadnje dve leti (navadno) pripravljali so se v semenišču za duhovski stan.

Op. pis.

Stičina — zopet cistercijanom!

(Spisal Jos. B.)

(Konec.)

Pisalo se je pač mnogo v obeh samostanih, pa zaradi prevelike ponižnosti učenih in marljivih menihov je ostalo vse v pisalnih pultih ali k večjemu v arhivu ali v knjižnici kot rokopis. Nekateri so dopisovali tudi v svoja redovna glasila daleč na okoli, celo na Francoosko.

Imeli so velikansko, lepo urejeno knjižnico ter dragocen arhiv. Seveda ob zatoru samostana so jim vse vzeli. Kaj se je zgodilo s knjižnico in arhivom? Wolf (Die Aufhebung der Klöster) piše: „Der Commissär rühmt besonders das Archiv mit vielen seltenen, für Geschichte und Diplomatie interessanten Urkunden. Die Bibliothek und das Archiv waren genau katalogisiert. Eine Abschrift des Kataloges wurde an die Regierung geschickt“. Zraven pa dostavi pisatelj: „Ich fand keinen Nachweis, was mit den Büchern und Manuscripten geschehen“. Milko-wicz pove še več. Rokopise in knjige so prodali trgovcem za zavitke! En funt takih papirjev in folio je bil po 1½ krajcarja, en funt in 4° po 1 kr. Knjig v 8° in 12° pa sploh nobeden ni hotel kupiti. Kar je ostalo (!) po licitaciji, to je šlo baje v licejalno knjižnico v Ljubljano. Jediní večji rokopis iz stiškega arhiva „Idiographia monasterii Sitticentis“ o Pavla Puceljna, ki je sedaj v ljubljanskem muzejskem arhivu, našel je po srečnem naključju tržaški prost Mihael Verne v Trstu v neki štacuni, kamor je prišel sira kupiti. Kupil ga je za par grošev in tako vsaj to otel. Grozen vandalizem prosvetljenih kulturonošcev v napredni jožefinski dobi je v par letih ukončal neizmerne književne zaklade, katere so marljivi menihi in nune stoletja skupaj znašali. Sedanji njih nasledniki v naprednjaštvu pa v naših dneh zabavljajo čez lenobo in nerednost v samostanih! Kako naj človek sodi o tem? Quod non fecerunt barbari, fecerunt barbarini!

Velikanske zasluge si je pridobil cistercijanski red na Kranjskem zlasti še v gospodarskem oziru. Po njem se je cela dolenjska stran izpremenila v rodovitno zemljo. Za časa turških navalov sta bili obe kranjski cisterci, v Zatičini in Kostanjevici, v resnici pravcati „antemurale christianitatis“ za celo deželo. Samostana sta bila kakor trdnjavi, v katerih je cela okolica iskala varnega zavetja. Čeprav večkrat porušena, sta se vendar-le zopet in zopet dvignila iz razvalin.

V socialnem oziru je zatiški samostan deloval blagodejno za celo okolico tudi zaradi tega, ker je v njem dobivalo hrano ogromno revežev. Sesta nedelja po Veliki noči se je imenovala „portna nedelja“. Tedaj je bilo „žegnanje“ in tri dni po vrsti živinski somenj. Sešlo se je še po zatoru samostana včasih po 10.000 ljudi v Zatičino. Torej se je tudi promet blaga po samostanu pospeševal! Isti dan so menihi „na porti“ v križnem hodniku mej nebrotne reveže, ki so se sešli celo iz daljnih krajev, razdelili ogromno živeža.

Življenje meniško v zatiškem samostanu je bilo z malimi izjemami vedno pravilno. Celó v luteranski dobi visitator ni našel posebnih nedostatkov

med samostansko družino, in menihi niso uskočili, kakor se je to zgodilo, žalibog, marsikje drugod.

Tudi koncem preteklega stoletja, ko je rjul framaonski vihar zoper vse samostane, cvetelo je v Zatičini najlepše meniško življenje. — Vse je bilo redno; menihi pravega duha in delavni. Uprav zadnja leta je zatiški samostan najbolj slovel, zato so mu primeroma še dolgo prizanašali. A ljubljanski škof, znani framaon Herberstein, jih ni mogel trpeti. Tožil jih je vladi, „da s svojim vplivom vladajo celo Dolenjsko.“ A tudi to menda ne bi nič izdalo, ko ne bi se med menihi samimi našel Judež, o. Ign. Fabiani, ki je vlado prosil, naj ga reši samostanskih obljub, češ, da ne more več v redu živeti. Uslišali so mu prošnjo, vzeli ga na Dunaj v dvorno knjižnico, kjer pa judeževega plačila ni dolgo užival. Umrl je že l. 1794 v neki bolnišnici.

Zaradi tega nevrednega člana je bil zatrt cel samostan. Menihi so šli v dušno pastirstvo, nekateri pa v druge samostane. Samostansko lekarno so razdelili med 14 bolnišnic. Lahko si mislimo, kolika je bila in koliko dobrega je storila! Menihi pa so tudi med svetom še po meniško živeli, v kolikor so sploh mogli n. pr. oo. Štefan in Nivard na Krki, oo. Rudolf in Marijan v Novem mestu, oo. Janez in Avguštin v Kostanjevici itd.

Nevenljive so zasluge, katere so si nabrali jezuiti s cistercijani za naobrazbo kranjske mladine. Koliko se je trudil zadnji opat Tauferer za šolstvo! Pa vse ni nič pomagalo; morali so odriniti. — V duševnem razvoju slovenske mladine pa je nastala takoj velika stagnacija, ki se je čutila do najnovejših časov.

„Zatičina, stari, slavni, knežji samostan, kakor so ga papeži in cesarji zvali v svojih potrdilnih pismih, s katerimi so jim dajali pravice in svobodščine za vse čase, je padla, oni samostan, ki je velik del dežele — skoro celo Dolenjsko — spremenil v rodovitno zemljo, ki je v težkih časih turških bojev opetovano sovražno moč premagal, žrtvujoč samega sebe, padel je samostan, ki je v vseh poznejših vojskah avstrijskih moško in zvesto stal z dinastijo, padel je po presilni moči svojih starih nasprotnikov.“

„Danes ne pomagajo nobene tožbe več — in tudi nočemo več tožiti, a hvaležno in zanimivo delo bi bilo pokazati, kako je po odhodu učenih bratov zatiških, kostanjevskih neposredno padalo socialno življenje v deželi, pokazati tudi, kako se ta padec kaže še sedaj!“ Take je pisal Radics pred 30 leti.

No, zdaj se Zatičina zopet izroči prvotnemu namenu. Hvala Bogu! K temu novemu priходу cistercijanskih vrlih menihov čestitati si sme cela kranjska dežela, zlasti pa zatiška okolica. Kakor so nekdanji Slovenci ljubili in spoštovali duhovne brate sv. Bernarda, tako jih bodo brez dvoma ljubili in spoštovali sedanji, ko se med njimi naselijo.

Elegija o zatoru zatiškega samostana pravi med drugim („Ljublj. Zven“, 1882, 606—608):

„Eni se čudijo,
Kir Boga ljubijo.
Prav'jo: Kak more biti,
Da cesar sme to storiti.
— — — — —

Ni se mu bilo treba več truditi za živež in stanovanje, vse to je našel v semenišču. Čutil se je srečnega in domačega; sam pravi, „da je mislil, da ima vedno semenj“, tako se mu je dobro godilo. Na tihem uporabljal je še vedno vodo in bil je popolnoma prepričan, da bo le ta njega do cela ozdravila.

Nekega dne sreča na vrtu bogoslovca-sošolca, ki si je brisal solze iz oči. — Kneipp ga sočutno vpraša, kaj da mu je. Odgovori mu: „12 let sem študiral, hočem postati duhovnik, živim od miloščine, sedaj mi pa zdravnik noče dati spričevala — in tako me ne bodo posvetili. Kaj naj začnem?“ — Kneippu storilo se je milo, ko je primerjal svoje stanje in nekdanje nadloge z njegovimi. Potolaži ga in skuša osrčiti, da ga bo že on ozdravil? Potem mu je povedal celo svojo zgodbo, kako se je ozdravil z vodo in kako mu je pomagalo. Bogoslovec preneha jokati in pravi: „Vse hočem storiti, da le ozdravim in me posvete.“ Torej Kneipp ga bo ozdravil? Pa kako? Kje? Ali bodo predniki dovolili? Ni dosti vprašal po tem, temveč hitro si je izmislil načrt. Na dvorišču bil je nedaleč od cvetličnjaka majhen obzidan bajer z vedno svežo vodo. Tja je vodil

Kneipp vsako noč bolnika, bedisi ob polnoči ali pa ob dveh. Šla sta v šolsko sobo, ki je bila pri tleh, postavila k oknu staro klop in po tej poti skozi okno dospela na dvorišče. Prej ta večer spravil je škropilnico vrtnarjevo v kak skrit kraj.

Bolniku velel je stopiti v bajer in s škropilnico ga je polival. Pripomniti pa moramo, da se je to godilo po zimi, mraza je bilo 10—12 stopinj. Učinki te močne kopeli niso izostali: bolniku se je kar na obrazu bralo, da se mu vrača zdravje. Silni kašelj je prenehal, moči so se povračale: skratka, v veselje vseh bogoslovcev je ozdravel. Ko je za poskušnjo pridigoval, se je vodja kar čudil močnemu glasu in dejal prefektu: „Kaj, ta naj bi ne bil posvečen? Saj ima krepek glas, dobro izgleda, ognja in navdušenja je pa ves poln!“ Prefekt odgovori: „Ta gospod je čisto zdrav.“ „Oče Kneipp ga je ozdravil.“ Vodja hoče vedeti kako. Prefekt mu pove, kako sta romala neko noč v vrt in ga je tam Kneipp polival. Vodja za sedaj ne reče nič, temveč pelje ozdravelega bogoslovca k zdravniku. Ta ga preišče natanko in pravi: Čudno! Ta gospod je bil jetičen, zdaj pa je zdrav ko riba. Naj ga le posvete!“

(Dalje sledi.)

Kol'k' revnih ljudi
Dolej v kloštru živi.
Zdaj bo vse to nehalo,
K' se je Bog razžalil.
Terpel' bo vse a' enga,
K' je on (Fabiani!) uržoh tegà!“

Te besede nam spričujejo, kako hudo udarec je prizadela vlada Dolenjcem, ko je zatiški samostan zatrla. Zdaj se torej ta rana zopet zaceli.

Seveda, „Slov. Narod“ bo najbrže slej ko prej hujskal zoper cistercijane, ker njemu pač ni za narodovo duševno in gmetno blaginjo in napredek, njemu je le na tem, da prepreči nov samostan, ki bo, kakor se po sebi ume, močno ognjišče, na katerem se bo netila in razširjala prava katoliška zavest, pristna krščanska prosveta stoletja in stoletja! Bog daj svoj blagoslov novi naselbini! Duhovni bratje sv. Bernarda, v deželi Kranjski — dobro došli!

Politični pregled.

V Ljubljani, 9. julija.

Kongres zastopnikov čeških okrajev.

Praški župan dr. Podlipny razpošilja ravnokar vabila na shod čeških zastopnikov, ki se vrši v nedeljo dne 18. t. m. v mestni dvorani v Pragi. Vabijo se k temu shodu zastopstva vseh čeških mest in okrajev Češke, Moravske in Slezije. V povabilu, ki je prišlo seveda tudi v kremplje nemških kričarjev, se glasi mej drugim nastopno: „Z ozirom na strastne in nedostojne napade, ki so se čuli v zadnjem zasedanju državnega zbora povodom razprave o jezikovnih naredbah od velike večine nemških korporacij, kakor tudi posamnih nasprotnikov našega naroda, je sklenil zastop praškega mesta, prirediti sijajen kongres zastopnikov vseh večjih čeških okrajev, na katerem se bode razpravljalo o pravicah češkega jezika v deželah češke krone.“ Ta shod bo najboljši odgovor na neštevilna pragermanska zborovanja in pisarjenje zagriženih glasil vročevrtnih kričarjev. Nadejati se je, da se shoda udeleži mnogo češkega naroda, kateremu mora gotovo presedati nedostojno in surovo vedenje nasprotnikov.

Prepovedani shod v Hebu bode imel, kakor napovedujejo politični preroki v nemškutarskem taboru, zelo neljube posledice. Zatrjuje se namreč po nemško-liberalnih in nacionalnih trobilih, da se bo vkljub prepovedi shoda sešlo v Hebu nebrojno ljudstva, ki bo javno pokazalo svoje ogorčenje nad najnovejšo krivico. Zatrjuje se tudi, da bo mesto v zastavah, kajpada prusovskih. Poleg teh „naznanil“ za prihodnjo nedeljo se pa nahaja v poročilu nekega lista še nastopni stavek: „Ne majhno ogorčenje je vzbudil celo v najmirnejih in nižjih krogih način, na kateri prepoveduje okrajni glavar nameravani shod“. Vsak pač ne more verjeti tem besedam, kajti marsikdo bo dvomil, da se prebivalstvo v Hebu in okolici res tako peča z vsakdanjim političnim vprašanjem, da bi bilo takoj tako natančno poučeno o prepovedi glavarjevi. S takimi neverjetnimi trditvami nemški kričači sami najočitneje dokazujejo, da so neumorno delavni pri agitaciji zoper češki narod in vlado. Kaj se toraj zgodi prihodnjo nedeljo, videli bomo pozneje, gotovo pa je da so oblastva že pripravljena na vse in je vojaštvo tudi že obveščeno o eventualnih potrebnih korakih.

Bolgarski princ Ferdinand se nahaja sedaj na potovanju. Nekaj dnij je že prebil v Parizu, kjer se je neki prav intimno razgovarjal s francoskim zunanjim ministrom Hanotauxom. Sedaj je na potu v Rim, kjer počasti s svojim obiskom kralja Umberto. Umevno je, da se odpadnik nemara pokloniti jetniku v Vatikanu, kajti on raje živi v prijateljstvu s turškim sultanom, kakor pa s višjim poglavarjem katoliške cerkve. Iz Rima se poda neki naravnost v Bukarešt poklonit se kralju Karolu. Kakor navadno vsa njegova potovanja je najbrže tudi to v ozki zvezi z beračenjem. Knez bi rad postal kralj bolgarski in v to svrhu potrebuje pomoči in nekakega zagotovila zunanjih vladarjev. Zaslužil je neki ta naslov že tedaj, ko je svojega princa Borisa iztrgal iz naročja katoliške cerkve, vsaj že tedaj se je govorilo, da mu je za to „junaško“ delo obljubljena kraljeva čast. Mej Sredecem in Stambulom so sicer razmere sedaj še nekoliko napete, vendar bodo zvesti Ferdinandovi pribočniki storili potrebne korake in omehčali sultanovo srce.

Čudna naredba badenske vlade v cerkveni zadevi. Z nekim tajnim ukazom je odredila badenska vlada zelo čudne spremembe glede praznovanja velikega petka in praznika sv. R. T. Po

nekem deželnem zakonu iz l. 1892 sta bila omejena dneva v krajih, koder imata katoliška in protestantska vera jednake koncesije, proglašena praznikom in se je moralo ta dva dneva ustaviti vsako delo. Sedaj se pa ta naredba vladnim potom kratkoma spreminja in sicer kajpada na ljubo protestantom. V krajih, koder so protestanje v manjšini in morajo torej praznovati Telovo, smejo nadalje popoldne neovirano opravljati svoje posle, nasprotno pa morajo katoličani v protestantskih krajih praznovati celi veliki petek. Očividno je, da se tu godi velika krivica katoličanom in sicer le za to, da se ustreže protestantom. Vlada si najbrže misli, katoličani so itak pohlevne ovce, s katerimi se sme počenjati, kakor komu drago. — Tu bi bilo vendar umestno, da bi se katoliški zastopniki oglasili na merodajnem mestu ter na vsa usta povedali, da si katoliško prebivalstvo ne dá narekovati praznikov od svetne oblasti.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 9. julija.

(Milostljivi gospod nadškof peluzijski dr. Janez Nepomuk Glavina) pride koncem prihodnjega tedna v Ljubljano, kjer bo naslednje dni posvečeval ljubljanske gospode bogoslovce - novomašnike namestu našega prevzvišenega knezoškofa, ki po naročilu zdravnikov ne sme prekiniti svojega zdravljenja v Briksenu, dasi, hvala Bogu, zdravljenje prav normalno napreduje.

(Zadušnica za pokojnega knezonadškofa dr. Alojzija Zorna.) Za rajnega goriškega metropolita dr. Alojzija Zorna bode jutri, dne 10. t. m., ob 10. uri dopoldne v tukajšnji stolnici slovesna zadušnica. Za vse druge kuratne in samostanske cerkve ljubljanske škofije pa ukazuje knezoškofijstvo ljubljansko, naj se opravi v isti namen slovesna črna maša med osmino smrti visokega pokojnika.

(Umrl) je v sredo zvečer v Ljubljani gospod Ivan Pintar v starosti 45 let, previden s svetimi zakramenti za umirajoče. Rodil se je v poljanski župniji na Gorenjskem, obiskaval nekaj časa tehniko v Mitweidi, potem pa se je popolnem posvetil časnikarstvu. Bil je mnogo let sotrudnik pri „Slov. Narodu“, približno tri leta pri našem listu, začetkom 1895. leta se je zopet povrnil k „Narodu“, vrejeval tudi „Rodoljuba“, „Novice“, dopisaval „Soči“ in „Domovini“ ter raznim drugim listom. Ivan Pintar je gotovo širšemu občinstvu neznan osebja, a trditi smemo, da noben slovenski žurnalist ni razmerno toliko napisal, kakor pokojnik. Pri svojem mučnem poslu je bil kakor ura, pokoja si ni dal, počitka ni poznal, bil je v pravem pomenu besede žurnalist. V javnost se ni pokazal, jedina njegova zabava so bili časniki ter razne znanstvene knjige, za katere je izdal večino svojega zaslužka. Posebno se je pečal ob kratkih prostih urah z matematiko in astronomijo. Poučen je bil v raznih strokah, kot mož obćudovanja vrednega spomina je poznal natančno vse pojave slovenskega političnega boja in pokreta. Skromen je bil do skrajnosti; kdor ga ni poznal osebno, ne sodil bi po njegovi vnajstosti, da je stal s svojim peresom v prvih vrstah časnikarskih bojevnikov. Najraje se je pečal z javnim življenjem in slovstvom vzhodnih Slovanov, osobito Rusov in Bolgarov. Marsikdo naših čitateljev se še spominja, da so bili svoj čas Rusi, Bolgari in Srbi stalna rubrika v političnem pregledu; preložil je mnogo ruskih povestij za razne liste. Naj skromni in neutrudljivi mož mirno počiva v Gospodu!

(Iz vipavske doline.) Ker je bila pretečena zima zelo mila, bilo je težko dobiti ledu za ledenice. Zlasti se mestu Trstu živo pozna, da ni dovolj ledu. Dasi tovarna za led pripravlja led, je vendar vse premalo. — Zato so jeli voziti led iz vipavskega Nanosa. V Nanosu se namreč nahajajo po več sto metrov globoke votline in podzemelske jame, kamor solnčni žarki nikdar ne posijejo. Po teh jamah je nagromadenega ledu silne množine, od koder ga letos vun spravljajo in v Trst vozijo. En meterski stot se plača v Trstu po dva goldinarja. Vozniki iz vipavske doline imajo navlašč za led napravljene vozove. Spravilo bi se ledu še veliko več na svetlo, da ni voznja do Trsta silno draga — po cesti na Trst skozi Vrabče treba vpreči po tri pare volov k vozu, da je mogoče speljati po silni visočini. Da bi se led vsako leto vozil, bi marsikak krajecar ostal zaslužen tem potom v vipavski dolini. Škoda, da se to godi le ob takih letih, ko ni ledu drugje dobiti. — Ni dolgo tega, kar smo dobili za vipavski sodni

ekraj novega okrožnega zdravnika. Ker je le-ta sam obolel in je bil bolehen že preje, nadomestoval ga je pri cepljenju koz okrožni zdravnik iz Ajdovščine. Močno želimo, da se novemu zdravniku zdravje povrne, njemu in nam v korist. — Po vaseh više od St. Vida se je mej otrcei močno ugnedil neke vrste kašelj, zbog katerega veliko trpijo. Pravijo, da je oslovski kašelj. Nekateri kar kri kašljajo. Čuditi se je, da je sredi neznosne vročine po naših krajih še to zlo se zatrosilo. — Če tako silna toplota še traja dalj časa, bomo sušo živo občutili. Dobro bi pa tudi bilo, da bi okrajni šolski svet, ozir. glavarstvo odpomoglo s tem, da dovoli šolsko leto po šolah na Vipavskem nekoliko preje zaključiti. — V župniji Budanje pričelo se je pred nekaterimi tedni kopati v tla za novo cerkev, ki bo stala površno računajoč nad 20.000 gld. Blagim dobrotnikom, župljanom, zlasti pa domačemu župniku gre hvala, da se je pričelo s potrebnim zidanjem nove cerkve, stara je bila popolnem premajhna. — Tudi v župniji na Loticah zidajo novo župnišče, ki bo precej prostorno in lepo.

(Osebnosti.) Naučni minister je podelil profesorju na državni gimnaziji v Roveredu, Antonu Laharnerju mesto profesorja na realki v Ljubljani, profesorju državne gimnazije v Novem Mestu, Martinu Petelinu mesto na višji gimnaziji v Ljubljani, nadalje imenoval rednim učiteljem za srednje šole suplente dr. Rudolfa Agerja, dose-daj na ljubljanski gimnaziji, za gimnazijo v Novem Mestu, dr. Ludovika Böhma na gimnaziji v Novem Mestu za realko v Spljetu, dr. Fr. Riedla na višji gimnaziji v Ljubljani za gimnazijo v Kranju ter dr. Jakoba Zmavca za gimnazijo v Kranju. — Konečno je imenoval naučni minister ravnatelja strokovne šole v Ljubljani, Iv. Subica, konservatorjem centralne komisije za ohranjenje umetnijskih in zgodovinskih spomenikov. — Tajnik tukajšnje c. kr. tobačne glavne tovarne, Rajko Orell, je imenovan nadzornikom tobačne tovarne v Lincu.

(Velik ogenj) je sinoči 8. t. m. vpepelil na Rakeku parno pilo trgovske hiše „Feltrinelli“. Zgorelo je poleg glavnega poslopja tudi mnogo lesa, drv itd.

(Glas iz občinstva.) Znano je in samo ob sebi umevno, da je po dnevu prepovedano voziti po Ljubljani gnoj in gnojnice. Za to prepoved menda ne vé jedini gosp. Elija Predović, čegar voznički so več-raj ob sedmih vozili gnojnice iz klavnice po Poljanski cesti ter pri tem polili cesto tako, da je še danes polna smradu, kar vzbuja po Poljanah veliko nevoljo. Pričakujemo, da oblastvo to v prihodnje za vselej zabrani, kajti v tej vročini prenašati še tak smrad menda vendar niso dolžni prebivalci na Poljanah, ki jednako drugim Ljubljancem pošteno plačujejo svoj davek.

Več prebivalcev na Poljanski cesti.

(Zdravje v Ljubljani) od 27. jun. do 3. julija. Novorojenih 24, mrtvorojen 1, vmrljih 23; med njimi za vrtico (davico) 1, jetiko 4, vnetjem sopilnih organov 2, za različnimi boleznimi 16; med njimi je tujcev 6, iz zavodov 12. Za infekcijskimi boleznimi so oboleli, in sicer: za oslovskim (dušljivim) kašljem 4, vrtico 8.

* * *

(Iz Loreta) 5. julija. Slovesnost posvečenja altarja v slovanski kapeli sv. Cirila in Metoda v Loretu je končana. Zbralo se je k tej slovesnosti blizu 200 romarjev iz raznih slovanskih pokrajin. Najbolj zastopani so bili Slavonci, drugi so prišli iz Hrvaškega, Dalmacije, Bosne in jeden je zastopal tudi Slovence. Duhovnov je bilo 23 in njim na čelu prevzvišeni nadškof serajevski monsignor dr. Stadler. Na predvečer smo pred baziliko zbrani pričakovali prevzvišenega vladiko ter ga pozdravili z glasnimi „Zivili“. Po kratkem oddihu se je potem slovesnost pričela s tem, da smo v procesiji ponesli relikvije sv. Cirila in Metoda v kapelo sv. Jožefa, kjer so bile čez noč na altarju izpostavljene. Molili smo na to „officium plurimorum martyrum“ in s tem so bili obredi za ta večer končani. V ponedeljek ob 8. uri smo se zbrali v slovanski kapeli, kjer je prevzvišeni z navadnimi obredi posvetil altar ter vanj položil svete ostanke. Sledila je potem slovesna pontifikalna maša, katero je ljudstvo spremljalo z narodnim cerkvenim petjem. Po sv. evangeliju, katerega je dijakon v hrvatskem jeziku odpel, je pontifikant z navdušenimi besedami nagovoril romarje, ter jim razlagal pomen te slavnosti. Po dokočani pontifikalni maši je bila še tiha sv. maša v staroslovenščini. K skupnemu obedu se je zbralo 23 du-

hovnikov in bilo je več napitnic, katere so romarji, stoječi na trgu, spremljali s radostnimi Zivio in nekaterimi narodnimi popevi. — Popoldne se je dr. Stadler z dvajsetimi romarji odpeljal v Rim. Slovesnost je bila sicer lepa in spodbudljiva, vendar pa se je zapazilo, da ni bilo spretnega vodnika, ki bil vse bolj natančno vrejeval. Kapelica je bila za to slavnost še precej čedno okrašena in razsvetljena; škoda, da še ni popolnoma dovršena. Trebalo bode še marsikaj, da se ta za ves slovanski rod imeniten spominek dogotovi. K temu pomagaj Bog in blagovestnika sv. Ciril in Metod. P. C. L.

* * *

(Ciril-Metodovi kresovi na Koroškem.) Kakor prejšnja leta, je žarelo po slovenskem Koroškem tudi letos častno število slovenskih kresov, vkljuba deževju, ki je po hudi vročini nastopilo, na veselje kmetov, ta večer. Bil je to lep pogled, vesel za vsakega rodoljuba. Saj so svitli kresovi, ki so tako jasno žareli po naših gorah, najlepši dokaz, da hoče ljudstvo, ki jih je zažigalo, ostati zvesto naukom, ki sta jih pradedom oznanovale sv. Ciril in Metod, da se hoče vsikdar trdno oklepati vere katoliške in narodnosti slovenske. To je pomen naših Ciril-Metodovih kresov! Ta pomen je posebno velik letos, ko so naši nasprotniki povsod napravljali paganske „Sonnenwendfeuer“, pri katerih so hoteli zopet oživiti stare paganske šege. Da, naše ljudstvo ne mara hoditi za onimi, ki bi ga najraje pahnili nazaj v staro temo paganstva. — Iz Celovca smo videli po Karavankah razsejanih mnogo kresov. Škoda, da je oviral pogled gosti dež in megla, ki se je vlačila po gorah. Posebno velik kres je gorel na Plešivcu. Kakor čujemo, je bilo zlasti mnogo kresov po podjurski dolini, pa tudi Zgornji Rož, Zila itd. niso zaostajali! Hvala vsem onim, ki so zažigali kresove. Sveti Ciril in Metod, varujta slovenski rod!

(Neurje, toča in nalivi na Koroškem.) Piše se nam: V soboto dne 26. jun. so imeli okoli Podravlj neurje s točo, ki je po nekterih krajih napravila na polju precej škode. Isti dan je na Gozdanjah strela ubila 18-letnega bajtarskega sina Janeza Spelat-a. Poravnava je s svojim očetom pot, kar pridrvijo črni oblaki, kar nakrat zabliiskne in strela je zadela mladega delavca, da je na mestu obležal mrtev. — Od mnogo strani naše Koroške se poroča o neurji in toči, ki se je pokazala dne 3. t. m. po več krajih. Zlasti mnogo škode je napravilo okrog Svinca, Sv. Heme, St. Janža, St. Vida in v Hüttenbergu, pa po dječih hribih. Ubogi kmet!

(Koroške novice.) V Celovcu se je ustanovilo krščansko-socijalno društvo „Avstrija“. — Železnica Zeltveg-Volšberg in Spodnji Dravberg-Velenje je sedaj konečno dovoljena, ter se v kratkem času začne graditi. — Tako imenovani „Jezuvitarski mlin“ pri Celovcu, prej lastnina J. Punčarta, je kupil na javni dražbi trgovec L. Apold v Celovcu za 31.500 gl. — Dne 4. t. m. so imeli kolesarji (biciklisti) dirko skozi celo Koroško, od Zgornjega do Spodnjega Dravberga. Udeležilo se je dirke precej kolesarjev. Vozili so v hudi vročini od ranega jutra do poznega popoldne. Ali se je kateri izmed njih spomnil, da je ta dan nedelja, in da kristijan treba biti pri sv. maši?! — Dne 21. jun. opoldne je nastal ogenj v pisarni dr. Martinek-a, odvetnika v Pliberku. Zgora je pisalna miza s knjigami in pismi. K sreči so sosedni ogenj dosti hitro zapazili, da se je mogla zabraniti večja nesreča.

* * *

(Štajerske novice.) V Konjicah bode v nedeljo dne 11. t. m. ob 3. uri popol. zborovanje „Katol. pol. društva“, pri katerem bode č. g. Žičkar poročal o državnem zboru. — Zlatomašnikov šteje mariborska škofija 13. — Toča je preteklo nedeljo popoldne hudo klestila pri Sv. Lovrencu v Slov. Goricah in na Polenšaku. Vseled deževja je pri Vel. Nedelji povodenj preplavila železniško progo ter podrila železniški most, da je bil promet 24 ur ustavljen. — V ponedeljek zjutraj je v svojem stanovanju v Mariboru komi I. Markež zažgal posteljo ter se zadušil. — Ustrelil se je v Mariboru 48letni učitelj Urban Wesjak. Zmešala se mu je pamet, ker se je preveč trudil v šoli; podučeval je včasih po 15 ur na dan. — Na občnem zboru „družbe duhovnikov za lavantinsko škofijo“ so bili v odbor izvoljeni preč. gg.: Lovro Herg, opat Fr. Ogradi in kanoniki dr. Križanič, K. Hribovšek, dr. Pajek, dr. Mlakar, A. Hajšek. Načelnik je preč. g. L. Herg, namestnik preč. g. Fr. Ogradi, blagajnik preč. g. dr. Križanič, zapisnikar č. g. I. Kavčič.

Društva.

(Vabilo navrtno veselice), katero priredi šentjakobsko-trnovska ženska podružnica sv. Cirila in Metoda v Ljubljani, v nedeljo dne 11. julija t. l. v restavraciji pri Lloyd-u s prijaznim sodelovanjem sl. pevskega društva „Ljubljana“ in sl. vojaške godbe c. in kr. pešpolka št. 27. Vspored: 1. Slavnostni govor. 2. Saljivi prizor. 3. Srečkanje. 4. Petje in godba. — Začetek ob polu 5. uri popoldne. — Vstopnina za osebo 20 kr., čast. člani so vstopnine prosti. — Ob neugodnem vremenu se vrši veselica prihodnjo nedeljo 18. julija. — K obilni udeležbi uljudno vabi odbor.

(Bleška podružnica sv. Cirila in Metoda) vabi na veselico, katera bo v nedeljo dne 11. julija 1897 v gostilni gosp. J. Peternele na Bledu. — Pri veselici poje pevski zbor iz St. Vida na Ljubljano. — Vstopnina 20 kr. — Začetek točno ob 5. uri.

(Ljudska posojilnica), registr. zadruga z neomejeno zavezo, (v Ljubljani, Gradišče št. 1.) V mesecu juniju vložilo se je hranilnih vlog 102.944 gl. 92 kr., vzdignilo 37.440 gl. 44 kr. Posojil se je dalo 45.967 gl. 75 kr., vrnilo 12.953 gl. 33 kr. Prometa 453.236 gl. 82 kr. — Od 1. januarja do 30. junija t. l. se je vložilo hranilnih vlog 429.225 gl. 38 kr., vzdignilo 126.024 gl. 14 kr. Posojil se je dalo 273.071 gl. 6 kr., vrnilo 48.062 gl. 66 kr. Prometa v I. semestru 1897 1.515.801 gl. 58 kr.

(Vabilo.) Nova podružnica sv. Cirila in Metoda se snuje za Pokrče in okolico na Koroškem. Ustanovni shod se boode vršil v nedeljo dne 18. julija pri Bužljeju v Vabni vasi blizu Tinj po končanem političnem shodu. K mnogobrojnemu pristopu vabi sklicovatelj.

(Vabilo.) Katoliško delavsko društvo za Prevalje in okolico ima v nedeljo dne 18. julija shod pri Stoklu v Farni vasi z navadnim vspešnim. Delavci in prijatelji delavcev, pridite v prav obilnem številu! Načelnništvo.

(Slovenska hranilnica in posojilnica v Velikovem) je imela 1896. leta 268.175 gl. 24 kr. denarnega prometa, to je 25.079 gl. 23 kr. več, kakor leta 1895. Udov je pristopilo 41, odstopilo 12, ostalo koncem leta 363, to je 29 več, kakor leta 1895. Udje imajo na dobiček 3630 gl. Hranilnih vlog se je na novo vložilo 34.019 gl. 17 kr., izplačalo pa 30.373 gl. 86 kr. Obresti se je pripisalo 3994 gl. 55 kr., izplačalo pa 373 gl. 82 kr. Stanje hranilnih vlog s kapitalizovanimi obrestmi vred je koncem leta 1896 85.460 gl. 76 kr., to je za 7639 gl. 86 kr. več, kakor leta 1895. Stanje posojil koncem leta 1895 je 89.304 gl. 99 kr. Cisti dobiček v znesku 262 gl. se je ves pripisal k rezervnemu fondu tako, da je rezervni fond narastel na 3388 gl. 44 kr.

Telegrami.

Gorica, 9. julija. Truplo prevzvišenega knez nadškofa pripeljejo z Dunaja v Gorico. Pogreb bo de v torek ali pa v sredo.

Opava, 8. julija. Včeraj popoldne razsajal je v okolici grozen vihar s točo. Tisoče oken je razbitih. Poljski pridelki so na mnogih krajih popolno uničeni.

Rim, 9. julija. „Osservatore Romano“ objavlja pismo apostolskega delegata v Carigradu na papeža, v katerem se mu zahvaljuje za veliko sočutje do kristijanov v orientu in izraža naklep, da se bo tudi v prihodnje pridružil sočutju papeževemu.

Rim, 9. julija. „Italie“ poroča, da je Nerazzini odpotoval iz Adisebabe in bo koncem tega meseca dospel v Rim.

Turin, 9. julija. Včeraj je došel sem bolgarski knez, kjer sta ga poleg italijanskih dostojanstvenikov pričakovala ministra Stoi-low in Ivanov. Zvečer se je odpeljal proti Rimu.

Carigrad, 9. julija. Poveljnik turškega brodovja v Dardanelih je dobil povelje, naj pripravi celo brodovje za odhod na Kreto ter preskrbi ladije z živežem za 3 mesece. Vsi na dopustu bivajoči pomorski častniki so dobili nalog, naj se v treh dneh vrnejo na svoje mesto. Nekateri menijo, da bodo odšli na Kreto samo nekatere ladije.

London, 9. julija. V spodnji zbornici je naznanil podtajnik Curzon, da se je 14. maja podpisala pogodba mej Abesinijo in angleško vlado. O potovanju kralja Menelika v Anglijo njemu ni nič znano.

Umrli so:

6. julija. Jožef Peršin, delavec sin, 5 mesecev, Florijanske ulice 33, akutni želodčni in črevesni katar.
7. julija. Ivan Pintar, korektor, 45 let, Konjušne ulice 1, jetika.

V bolnišnici:

1. julija. Jakob Mojskerc, ubožec, 50 let, rak v želodcu.

Tujci.

7. julija.

Pri **Stonu**: Ehrenfreund iz Plauen-a. — Schwarz iz Oberleutensdorf-a. — Manscheiner iz Waidhofen-a. — Loeb, Bubak iz Trsta. — Feltozhik iz Jagersdorf-a. — Blumengarten, Lilles, Guttman z Dunaja. — Ulašič iz Novega Mesta. — Smole iz Sevnice. — Lehman iz Berolina. — Mühlbauer iz Zagreba. — Medved iz Slov. Bistrice. — Meyer iz Beiruta.

Pri **Maliču**: Kollmann, Janschitz iz Celovca. — Frankenhach iz Prage. — Reichenbach, Wielich, Ruckel, Horn in Broek z Dunaja. — Engelmann z Reke. — Suhay, Schonta iz Trsta. — Topolansky iz Linca. — Barbo iz Gorice. — Hilpert, Tribswetey iz Amberg-a. — Voljna iz Tuhinja. — Wind-schach iz Senožeč.

Pri **Lloyd-u**: Čičman iz Poljan. — Koncilijski iz Žužemberka. — Kreft iz Braslovca. — Kociper iz Črnomlja. — Adam z Dunaja. — Vas iz Raab-a. — Poplawsky iz Budimpešte. — Potrebni iz Kostanjevice. — Skala iz Vipave.

Pri **južnem kolodvoru**: Lilek iz Črnomlja. — Pova iz Beljaka.

Pri **Bavarskem dvoru**: Steiner z Dunaja.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tempera-tura po Celziju	Vetrovi	Nebo	Mokrina v 24. urah v mm.
8	9. zvečer	734.4	21.9	sl. jvzh.	jasno	
9	7. zjutraj	735.8	18.7	sl. szah.	jasno	0.0
	2. popol.	735.5	28.5	p. m. jug	del. oblak.	

Srednja včerajšnja temperatura 23.2°, za 3.7 nad normalom.

Jedino pravi Balsam

(Tinctura balsamica)

iz lekarni pri „angelju varhu“ in tovarne farmaceutičnih preparatov

A. Thierry-ja v Pregradi
pri Rogatec-Slatini.

Preskušeni in potrjeni od zdravstvenih oblastev.

Najstarejše, najpristnejše, najreelnejše in najcenejše ljudsko domače zdravilo, ki uteši prsne in pljučne bolezni krč v želodcu itd. ter je vporabno notranje in zunanje. V znak pristnosti je zaprta vsaka steklenica s srebrno kapico, v katero je vtisnjena moja tvrdka **Adolf Thierry, lekarna pri „angelju varhu“**. Vsak balzam, ki ne nosi zgoraj stoječe zelene tiskane varstvene znamke, naj se odkloni kot šim cenejo tem nič vrednejo ponaredb. Pazi naj se toraj vedno natančno na zeleno varstveno znamko, kakor zgoraj! Ponarejalce in posnemovalce svojega jedine pravega balzama, kakor tudi prekupe ne vrednih ponarejenih, občinstvo varajočih drugih balzamov, zasledujem najstrožje sodnijskim potom na podlagi zakona o varstvenih znamkah. Kjer se ne nahaja zaloga mojega balzama, naj se naroči direktno in naslovi: **Na angelja varha lekarno A. Thierryja v Pregradi pri Rogatec-Slatini**. 12 malih ali 6 dvojnih steklenic stane franko vsake avstro-ogerske poštne postaje 4 krone, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 krone 60 vinarjev. Manj kot 12 malih ali 6 dvojnih steklenic se ne razpošilja. Razpošilja se samo proti predplačilu ali poštneemu povzetju.

Pazi naj se vedno natančno na zgorajno zeleno varstveno znamko, katero mora nositi v znak pristnosti vsaka steklenica.

Adolf Thierry, lekarnar
139 20—12 v Pregradi pri Rogatec-Slatini. 396 30-5

V vintgar! 394 10-10

Žumrova restavracija se p. n. turisti in obiskovalcem te sloveče divjeromantične so-teske priporoča s dobro in ceno postrežbo. Dobi se vedno sveže pivo, pristna vina, mraz in topla jedila.

Na prodaj sta dva križeva pota

jeden 95 cm. visok, velja gl. 65.—,
drugi 150 „ visok, velja „ 250.—
pri **Fr. Toman-u**, podobarju in pozlatarju v Ljubljani na Križevniškem trgu št. 1. 426 6—5

Katoliška tiskarna

priporoča raznovrstne

vizitnice

po nizki ceni.

Najboljši

fabrikat!

I. kranjski

laneno-oljniati firnež.

I. kranjsko

čisto laneno olje.

Siccativ-firnež (sušilo)

priporoča najceneje 59 104—71

Adolf Hauptmann,

I. kranjska tovarna oljnatih barv, firnežev, lakov in kleja v Ljubljani.

Dunajska borza.

Dne 9. julija.			Dne 8. julija.			Kreditne srečke, 100 gl.		
Skupni državni dolg v notah	102	gl. 10 kr.	4% državne srečke l. 1854, 250 gl.	157	gl. — kr.	4% srečke dunav. parobr. družbe, 100 gl.	—	—
Skupni državni dolg v srebru	102	25	5% državne srečke l. 1860, 100 gl.	159	—	Avstrijskega rubežnega križa srečke, 10 gl.	20	25
Avstrijska zlata renta 4%	123	15	Državne srečke l. 1864, 100 gl.	159	—	Rudolfove srečke, 10 gl.	25	25
Avstrijska krona renta 4%, 200 kron	101	15	4% zadolžnice Rudolfove želez. po 200 kron	93	75	Salmove srečke, 40 gl.	72	—
Ogerska zlata renta 4%	122	85	Tisne srečke 4%, 100 gl.	141	—	St. Genois srečke, 40 gl.	75	75
Ogerska krona renta 4%, 200 kron	100	05	Dunavske vravnjavne srečke 5%	128	25	Waldsteinove srečke, 20 gl.	59	—
Avstro-ogerske bančne delnice, 600 gl.	952	—	Dunavsko vravnjavno posojilo l. 1878	108	50	Ljubljanske srečke	22	25
Kreditne delnice, 160 gl.	369	25	Posojilo goriškega mesta	112	50	Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gl.	158	50
London vista	119	50	4% kranjsko delno posojilo	98	75	Akcije Ferdinandove se. železn., 1000 gl. st. v.	3455	—
Nemški drž. bankovci za 100 m. nem. drž. velj.	58	70	Zastavna pisma av. osr. zem.-kred. banke 4%	99	80	Akcije tržaškega Lloyda, 500 gl.	393	—
50 mark	11	73	Priporočne obveznice državne železnice	—	—	Akcije južne železnice, 200 gl. sr.	85	60
50 frankov (napoleonador)	9	52	južne železnice 3%	179	50	Dunajskih lokal. železnice delniška družba	—	—
Italijanski bankovci	45	45	južne železnice 5%	126	—	Montanska družba avstr. plan.	117	85
C. kr. cekini	5	65	dolenjskih železnice 4%	99	50	Trboveljska premogarska družba, 70 gl.	159	—
						Papirnih rubljev 100	126	63

Nakup in prodaja

vsakevrstnih državnih papirjev, srečk, denarjev itd.

Savarovanje za zgube pri izrebanjih, pri izrebanju najmanjšega dobitka.

Kalantna izvršitev naročil na borzi.

Menjarišna delniška družba

„M E R C U R“

Wolzeile št. 10 Dunaj, Mariahilferstrasse 74 B.

Pojasnila v vseh gospodarskih in finančnih stvarih, potem o kursnih vrednostih vseh špekulacijskih vrednostnih papirjev in vestni sveti za dosego kolikor je mogoče visocega obrestovanja pri popolni varnosti

naloženih glavnice.